

— Ами какъ! искамъ лѣтото да нема свършване.

Споредъ исканieto на баща си, той записалъ на сѣщата книжка и желѣнето си за лѣтото.

Най-сетнѣ дошла и ѣсенъ. Единъ празниченъ день сичкы отъ кѣщи, съ Драгна наедно, отишли на лозие: не было като лѣтѣ жегга, горѣщина; было хладовина, вѣдринѣ и небето было ѣсно; лозитѣ быле отрупаны съ черны, чървени и желтеникавы, като кехлибаръ гроздове; пѣпешитѣ, на търкалены по милинитѣ си, раздавали миризма, като мискъ; клонитѣ на вошкытѣ отъ много рожба быле обвыснали. Като на Великъ-день билъ вѣсель нашъ Драгне, който отъ сичко най-много обичалъ гроздето, пѣпешитѣ и смокинитѣ. Было му драго ёще да си гы бере самичкѣ.

— Туй хубаво време, казалъ баща му, скоро ще са измине: зимата иде бързишкомъ, тя ще испѣде ѣсента и на нейно мѣсто ще сѣдне.

— Ахъ! да може, отговорилъ Драгне, да загуби тя пѣтя си, че да остане ѣсента тука вынѣги!

Г. Недѣлко. — Че много ли ще са радвашъ, ако бѣде ѣсенъ сѣкога?

Драгне. — Немога са нарадва, тате, вѣрвай ма.